

Пролог

Часом Гелена замислювалася, чи досі має очі. Темряві довкола не було кінця-краю. Спочатку думала, якщо чекатиме достатньо довго, з'явиться якийсь проблеск світла чи, може, хтось прийде. Та хоч би скільки чекала — довкруг саме ніщо.

Лише нескінченна пітьма.

Гелена мала тіло: воно обтискало її, наче клітка, — та ні зусиллями, ні твердою волею не вдавалося змусити його поворухнутися. Заклякле й нерухоме, воно не реагувало на жоден подразник, хіба нещадно тіпалося, коли його проймали імпульси — електричні розряди, що йшли від основи шиї та проривалися крізь усе єство, несамовито судомлячи кожен м'яз. Вони зникали так само раптово, як і з'являлися, і слугували єдиним мірилом часу.

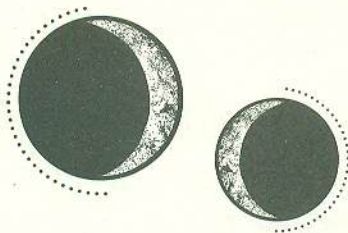
Імпульси потрібні були для того, щоб гамузом не атрофувалися м'язи, поки вона перебуває в стазисі. Гелена пам'ятала це. Пам'ятала, що її помістили сюди як бранку й законсервували, але одного дня хтось мав прийти по неї.

Спершу дівчина рахувала час між імпульсами, щоб визначити їхню частоту. Секунда за секундою. Десять тисяч вісімсот. Кожні три години — без винятку. Незмінно однаково. Тоді взялася лічити самі імпульси, але їх кількість тільки зростала, тож вона полишила цей намір, страхаючись дізнатися те число.

Вона силувала себе зосереджуватися на будь-чому, крім очікування, нескінченності й пітьми. А що однаково мусила чекати, вигадала собі рутину, щоб тримати розум у тонусі. Уявляла прогулянки. Скелі й небо. Подумки відвідувала всі місця, де колись блукала. Згадувала прочитані книжки.

Вона мусила витримати. Лишатися насторожі. Лише так удасться бути напоготові. Вона мусила лишатися напоготові.

Вона не дасть собі згаснути.

Розділ 1

Спалахнуло світло — і воно мало не розчахнуло Геленин мозок надвоє.
Пролунав крик.

— Курва! Якого воно притомне? — прорізався крізь сенсорну агонію чийсь голос.

Світло пронизувало її болем. Так, ніби в очі загнали шпичаки, що впивалися глибше в череп. Боги, її очі.

Вона заборсалася. Спалах розплився й накренився. У горло ринула пекуча рідина. У вухах рехло.

Чийсь слизькі пальці схопили її за руки, впиваючись до кісток, і потягнули нагору. У легені ввірвалося повітря, змушуючи їх судомно стискатися й виштовхнути рідину назад.

— До сраки той стазисний гель. Не можу як слід ухопитися. Стули їй пельку! Вона зараз захлинеться.

Її кинули на підлогу, і вона вдарилася об щось головою. Грубий камінь подер руки. Вона борсалася навпомацки, намагаючись звестися. Світло досі відчувалося, наче встромлений у череп ніж, дарма що очі були міцно заплющені. Ззаду, із шиї, зірвали якийсь твердий предмет, і щось тепле й мокре потекло шкірою.

— Якого хера вона при тямі? Мабуть, хтось налажав із дозуванням. Не дай їй відповзти.

Її знову схопили за руки та із зусиллям підняли з підлоги.

Вона випручалася, змусивши себе розплющити очі. Та все, що змогла розрізнити, це сліпучу біліну перед собою. Рвонулася до неї.

— Грьобана суко, ти мене подряпала!

Уся потилиця раптом спалахнула болем.

Коли Гелена отямилася, світло не зникло.

Опритомнювала поволі, наче була під водою й спливала до поверхні, що мерехтіла десь поза межами досяжності. Поступово верталася ясність розуму. Очі були заплющені, але світло проникало під повіки. Гелена вже відчувала, як воно пече.

Вона лежала на чомусь твердому. На холодному столі, інертний метал якого відчувала під пальцями.

Відтак невиразно розчула чийсь голоси, близькі, але приглушені.

— Ну? — Жіночий голос. — Знайшли ще когось?

— Ні. — Чоловічий голос. Той самий, що й раніше. — Ми витягли решту. Тільки ця неправильно зберігалася.

— І вона була притомна, коли ви відкрили резервуар?

— Ще і яка. Так волала, коли ми зняли кришку й витягли її, що в мене мало серце не стало, їй-богу. Віллемс так перелякався, що замалим її не втопив, а коли ми її таки дістали, вона, бляха, просто оскаженіла. Дряпала мене, як навіжена, довелося вирубити. Вона була під крапельницею і не тільки, але седація чомусь не працювала. Певно, хтось випадково зачепив обладнання.

— Але це не пояснює відсутності записів про неї, — сказала жінка. — Якось дивно.

— Можливо, поспішали. Не могли їх довго так зберігати. Навіть ті, з якими все зробили як слід, здебільшого мертві. Чимало резервуарів просто суп із кістками. — Чоловік нервово засміявся.

— Довідаємося більше, коли доправимо її до Центру, — промовила жінка байдужим тоном. — Ви правильно вчинили, що доповіли мені про цей випадок. Це аномально. Повідомите, скільки з решти отямляться. Усі трупи, що достатньо добре збереглися й придатні до оживлення, відправте до копалень. Живих — на промислову зону.

— Авжеж. Але ж ви замовите за мене слівце, правда? Ваше слово важить багато. — Голос чоловіка був сповнений надії, а тихий смішок прозвучав натягнуто. — Я, знаєте, не молодію.

— На розгляд Верховного Некроманта надходить чимало прохань. Ваш внесок не залишиться непоміченим. Підготуйте вантажівку для транспортування.

Почулися кроки, що поступово віддалялися, а тоді — роздратоване зітхання.

— Не треба вдавати із себе безтямну — я знаю, що ти притомна. Розплющ очі, — сказала жінка. — Я відрегулювала твої органи чуття, тож світло не має надто сліпити.

Гелена обережно поглянула крізь ледь розтулені повіки.

Світ навколо був занурений у зеленуватий присмерк, кожна фігура скидалася на тінь.

Праворуч від себе вловила невиразний людський силует.

Очі кволо зарухалися, спостерігаючи за ним.

— Добре. Ти не лише виконуєш інструкції, а й відстежуєш рух.

Гелена спробувала заговорити, але з горла вихопився лише тихий здавлений видих.

Почулися клацання ручки й шурхіт паперів.

— Отож, ув'язнена 1273... чи, може, ув'язнена 19819? Тобі присвоїли два номери, але в цій в'язниці немає записів про жоден із них. Ти часом не маєш імені?

Гелена мовчала. Тепер, коли саме поняття світла перестало її жахати, можна було трохи подумати. Отже, вона й досі бранка.

Жінка нетерпляче фиркнула.

— Ти мене розумієш?

Гелена не відповіла.

— Що ж, гадаю, не слід надто сподіватися. Скоро й так про все дізнаємося. Агов, заберіть її.

Фігура розпливлася й зникла, натомість з'явилися дві нові. До зап'ястків притислася холодна шкіра, а ніс обпік сморід хімічних консервантів і старого м'яса. Некрораби. Вона намагалася розгледіти їхні обличчя, але очі не втримували об'єктів у полі зору, відмовляючись фокусуватися.

Стіл затрусився, раптом покотившись кам'яною підлогою, і його вібрація віддавала в черепі до самих зубів.

А тоді її осліпила така білина, ніби в сітківку встромили голки. Зі здушеним зойком вона знову міцно заплющила очі.

Раптом так підкинуло, що аж замлоїло, і все навколо знову потемніло, а десь унизу загуркотів двигун.

Дівчина мала вибратися звідси. Спробувала поворухнутися й відчула шкірою залізо, що забряжчало від її совань.